

Prop. 138 S

(2011–2012)

Proposisjon til Stortinget (forslag til stortingsvedtak)

Samtykke til godkjenning av avgjerd i EØS-komiteen nr. 55/2012 av 30. mars 2012 om innlemming i EØS-avtalen av direktiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar

*Tilråding frå Utanriksdepartementet 22. juni 2012,
godkjend i statsråd same dagen.
(Regjeringa Stoltenberg II)*

1 Bakgrunn

EØS-komiteen vedtok 30. mars 2012 avgjerd 55/2012 om å endre vedlegg XII Fri rørsle for kapital til EØS-avtalen, ved innlemming av europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar. Direktivet er ei omarbeiding av gjeldande europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/35/EF av 29. juni 2000 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar.

Direktivet inneheld føresegnar som har til føremål å styrkje fordringshavarane si rettsstilling ved forseinka betaling ved handelstransaksjonar. Direktivet gjeld ikkje forbrukarforhold. Direktivet trekkjer opp ei rettsleg ramme for å hindre forseinka betaling og for å sikre passande kompensasjon der dette likevel skjer. Det inneheld vidare føresegnar som skal sikre at innkrevjinga av gjeld vert effektiv og rimeleg.

Sidan gjennomføringa av EØS-komiteens avgjerd i norsk rett vil krevje lovendring, er det naudsynt med samtykke frå Stortinget til godkjen-

ning av avgjerda i EØS-komiteen i medhald av § 26 andre leddet i Grunnlova.

Direktivet og avgjerda i EØS-komiteen i uoffisiell norsk versjon følgjer som trykte vedlegg til proposisjonen.

2 Hovudinnhaldet i direktivet

Etter artikkel 1, jf. artikkel 2, gjeld direktivet for alle betalingar ved handelstransaksjonar mellom føretak og mellom føretak og det offentlege, men medlemsstatane kan gjere unnatak for gjeld som er under insolvenshandsaming.

Artikkel 2 inneheld definisjonar. Definisjonane svarar i det vesentlege til det gjeldande direktivet. Med «handelstransaksjonar» skal ein forstå transaksjonar mellom føretak eller mellom føretak og offentlege styresmakter som fører til levering av varer eller yting av tenester mot vederlag. Med «offentlig myndighet» siktar ein til alle ordregjevande styresmakter slik det er definert i artikkel 2 nr. 1 bokstav a) i direktiv 2004/17/EF og i artikkel

1 nr. 9 i direktiv 2004/18/EF, utan omsyn til kontrakten sin gjenstand eller verdi.

«Foretak» vil seie alle organisasjonar som ikkje er ei offentleg styresmakt, som opptrer som ledd i uavhengig økonomisk eller yrkesmessig verksemd. Slik verksemd utført av einskildpersonar er òg omfatta. Med «forsinket betaling» meiner ein ei betaling som ikkje er utført innanfor dei fristane som er fastsette i avtalen eller i lova, og der vilkåra i artikkel 3 nr. 1 og artikkel 4 nr. 1 er oppfylte.

Med «forsinkelsesrente» skal ein forstå lovfastsett rente ved forseinka betaling, eller avtalt rente mellom foretak i samsvar med artikkel 7. Artikkel 7 gir nærare føresegner om urimelege avtalevilkår og avtalepraksis. «Lovfestet forsinkelsesrente» skal vere referanserentesatsen med eit tillegg på minst åtte prosentpoeng.

Omgrepet «referanserente» syner på si side til anten rentesatsen som er fastsett av Den europeiske sentralbanken i bankens seinaste vesentlege refinansieringstransaksjon, til den marginale rentesatsen som er resultat av den variable renteanbudsprosedyren for slike operasjonar, eller til den tilsvarende rentesatsen som er fastsett av den nasjonale sentralbanken til ein medlemsstat som ikkje har euro som sin valuta.

Omgrepet «utestående beløp» syner til hovudstolen som skulle ha vore betalt innanfor den avtalte eller lovfastsette fristen, medrekna skatt, avgift, pålegg eller gebyr spesifiserte i faktura eller tilsvarende betalingsoppmoding.

Artikkel 3 regulerer når fordringshavaren har krav på forseinkingsrenter i transaksjonar mellom foretak.

Artikkel 4 regulerer mellom anna frå kva for eit tidspunkt fordringshavaren har krav på renter for forseinka betaling i høvet mellom foretak og det offentlege. Det er vidare fastsett at betalingsfristen i slike transaksjonar som hovudregel ikkje skal overstige 30 dagar. Betalingsfristen kan fråvikast på nærare vilkår. For visse offentlege foretak, mellom anna slike som yter helsetenester, kan medlemsstatane velje å utvide betalingsfristen til inntil 60 dagar.

Artikkel 5 fastset at direktivet ikkje rører ved det høvet partane har til å avtale betalingsplanar.

Artikkel 6 gir fordringshavaren rett til kompensasjon for inndrivingskostnader. Etter føresegna skal fordringshavaren, når ho eller han har rett til renter for forseinka betaling, som eit minimum ha ein fast kompensasjon tilsvarende 40 euro. I tillegg skal fordringshavaren ha rett til ei rimeleg erstatning for moglege inndrivingskostna-

der som overstig den nemnde standardkompensasjonen.

Artikkel 7 inneheld føresegner om urimelege avtalevilkår og handelspraksis, og om ein rett for organisasjonar som representerer foretak, til å gå til søksmål om urimelege avtalevilkår og handelspraksis ved forseinka betaling.

Artikkel 8 regulerer medlemsstatane si plikt til å sikre innsyn og bevisstgjerjing om føresegnene om forseinka betaling. Artikkel 9 inneheld visse reglar om eigedomsatterhald, medan artikkel 10 stiller visse krav til sakshandsamingstida ved tvangsfullføring.

Artikkel 11, 12 og 13 regulerer mellom anna rapporteringsplikta til Kommisjonen og medlemsstatane si plikt til å gjennomføre direktivet innan 16. mars 2013. Det gjeldande direktivet vil bli oppheva når gjennomføringsfristen for det nye direktivet frå 2011 går ut 16. mars 2013.

Direktivet er eit minimumsdirektiv på den måten at medlemsstatane kan halde fram med å ha føresegner eller fastsetje føresegner som er gunstigare for fordringshavaren enn det som følger av direktivet, jf. artikkel 12 nr. 3.

3 Avgjerda i EØS-komiteen

Avgjerda i EØS-komiteen nr. 55/2012 av 30. mars 2012 går ut på ei endring av vedlegg XII til EØS-avtalen (Fri rørsle for kapital).

Avgjerda inneheld fire artiklar. I innleiinga blir det vist til at EØS-avtalen, og særleg artikkel 9, gjer det mogleg å endre vedlegga til EØS-avtalen gjennom ei avgjerd i EØS-komiteen.

Artikkel 1 slår fast at europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 skal inngå i EØS-avtalen.

Artikkel 2 fastset at teksten til direktiv 2011/7/EU på norsk og islandsk, som vil verte kunngjort i EØS-tillegget til *Tidend for Den europeiske unionen*, skal vere gyldig.

Artikkel 3 slår fast at avgjerda tek til å gjelde 31. mars 2012, på det vilkåret at EØS-komiteen har motteke alle meldingar etter artikkel 103 nr. 1 i avtalen.

Artikkel 4 slår fast at avgjerda i EØS-komiteen skal kunngjerast i EØS-avdelinga og EØS-tillegget til *Tidend for Den europeiske unionen*.

4 Tilhøvet til norsk rett

Direktivet er eit såkalla minimumsdirektiv, såleis at norske styresmakter vil kunne innføre eller

vidareføre reglar som er gunstigare for fordringshavarane enn det som følgjer av direktivet.

Direktivet byggjer på det gjeldande direktivet 2000/35/EF om kamp mot forseinka betaling, som er gjennomført i norsk rett. Innlemminga av direktivet gjer det naudsynt med endringar i norsk lovgeving, i fyrste rekke i lov 17. desember 1976 nr. 100 om renter ved forsinket betaling m.m.

Det vil bli gjort framlegg om å endre forseinkingsrentelova for å auke forseinkingsrentesatsen med minst eitt prosentpoeng. Forseinkingsrentelova vil opne for at ein framleis i forskrift kan fastsetje ein lågare rentesats for forbrukarar enn den som følgjer av lova, om det er ønskjeleg.

Vidare treng ein føresegnar som har til føremål å korte ned kredittida i avtalar mellom føretak og avtalar mellom føretak og det offentlege. Føresegnene rører ikkje ved tilhøvet til avtalte betalingsplanar (avdrag).

Det er også tale om ei innføring av ein kompensasjon til fordringshavaren til dekning av inndrivingskostnader når det skal betalast forseinkingsrente etter forseinkingsrentelova. Det må gjerast klart at visse avtalevilkår som rører ved retten til forseinkingsrenter og erstatning for inndrivingskostnader, anten skal sjåast som urimelege eller presumerast å vere urimelege, noko som rører ved bruken av avtalelova § 36 om urimelege vilkår. Det trengst òg føresegnar om at enkelte vilkår ikkje kan nyttast når offentlege styresmakter er skuldnaren. Nokre av føresegnene må gjerast ufråvikelege, slik at ein ikkje ved avtale kan fråvike dei til ulempe for fordringshavaren.

Justis- og beredskapsdepartementet vil fremme ein Prop. S med dei naudsynte lovendringar.

5 Økonomiske og administrative konsekvensar

Når det gjeld dei økonomiske og administrative konsekvensane ved gjennomføringa av direktivet for offentlege styresmakter, kan dei vente noko auka kostnader i ein overgangsperiode i samband

med eventuelle nye avtale- og betalingsrutinar. Det at alle organisasjonar som representerer føretak, no skal kunne gå til søksmål for å prøve vilkår og praksis om forseinka betaling, kan òg føre til at det blir nokre fleire saker for domstolane. Det er likevel neppe tale om ei nemneverdig belastning for domstolane.

For private aktørar som er fordringshavarar kan tiltaka føre til betre likviditet i føretaka ved at dei raskare får inn uteståande fordringar. Sidan direktivet gjer ei viss justering i utrekninga av forseinkingsrenta, vil dette kunne føre med seg auka kostnader for dei skuldnarane som kjem i ein slik situasjon at dei skal svare rente etter forseinkingsrentelova.

6 Konklusjon og tilråding

Europakommisjonen meiner at forseinka betaling framleis er eit problem for små- og mellomstore føretak og den indre marknaden. Sjølv om varene er leverte eller tenestene utførte, får fordringshavaren betalinga seinare enn han har krav på, noko som verkar negativt på likviditeten, den finansielle situasjonen og konkurranseevna til føretaka.

Justis- og beredskapsdepartementet tilrår at Noreg godkjenner avgjerda i EØS-komiteen om endring av vedlegg XII til EØS-avtalen ved innlemming av europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar. Utanriksdepartementet sluttar seg til dette.

Utanriksdepartementet

tilrår:

At Dykkar Majestet godkjenner og skriv under eit framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om samtykke til godkjenning av avgjerd i EØS-komiteen nr. 55/2012 av 30. mars 2012 om innlemming i EØS-avtalen av direktiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar.

Samtykke til godkjenning av avgjerd i EØS-komiteen nr. 55/2012 av 30. mars 2012 om innlemming i EØS-avtalen av direktiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar

Vi HARALD, Noregs Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjere vedtak om samtykke til godkjenning av avgjerd i EØS-komiteen nr. 55/2012 av 30. mars 2012 om innlemming i EØS-avtalen av direktiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar, i samsvar med eit framlagt forslag.

Forslag

til vedtak om samtykke til godkjenning av avgjerd i EØS-komiteen nr. 55/2012 av 30. mars 2012 om innlemming i EØS-avtalen av direktiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar

I

Stortinget gjev samtykke til godkjenning av avgjerd i EØS-komiteen nr. 55/2012 av 30. mars 2012 om innlemming i EØS-avtalen av direktiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar.

Vedlegg 1

EØS-komiteens beslutning nr. 55/2012 av 30. mars 2012 om endring av EØS-avtalens vedlegg XII (Fri bevegelighet for kapital)

EØS-KOMITEEN HAR –

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, endret ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt "avtalen", særlig artikkel 98, og

på følgende bakgrunn:

- 1) Avtalens vedlegg XII er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 50/2010 av 30. april 2010¹.
- 2) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om bekjempelse av forsinket betaling ved handelstransaksjoner (omarbeiding)² skal innlemmes i avtalen
- 3) Direktiv 2011/7/EU opphever, med virkning fra 16. mars 2013, europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/35/EF³, som er innlemmet i avtalen og følgelig skal oppheves i avtalen, med virkning fra 16. mars 2013 –

BESLUTTET FØLGENDE:

Artikkel 1

I avtalens vedlegg XII skal teksten i nr. 2 (europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/35/EF), med virkning fra 16. mars 2013, lyde:

¹ EUT L 181 av 15.7.2010, s. 18, og EØS-tillegget nr. 37 av 15.7.2010, s. 23.

² EUT L 48 av 23.2.2011, s. 1.

³ EFT L 200 av 8.8.2000, s. 35.

"**32011 L 0007**: Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om bekjempelse av forsinket betaling ved handelstransaksjoner (omarbeiding) (EUT L 48 av 23.2.2011, s. 1)."

Artikkel 2

Teksten til direktiv 2011/7/EU på islandsk og norsk, som skal kunngjøres i EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*, skal gis gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 31. mars 2012 forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser etter avtalens artikkel 103 nr. 1^(4*).

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

Utferdiget i Brussel, 30. mars 2012.

For EØS-komiteen

Gianluca Grippa

Fungerende formann

⁴ *Forfatningsrettslige krav angitt.

Vedlegg 2

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om bekjempelse av forsinket betaling ved handelstransaksjoner (omarbeiding)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité¹,

i samsvar med den ordinære regelverksprosessen², og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Det skal gjøres en rekke vesentlige endringer i europaparlaments og rådsdirektiv 2000/35/EF av 29. juni 2000 om bekjempelse av forsinket betaling ved handelstransaksjoner³. Av klarhetshensyn og av praktiske årsaker er det ønskelig at de berørte bestemmelsene omarbeides.
- 2) De fleste varer og tjenester leveres i det indre marked av markedsdeltakere til andre markedsdeltakere og til offentlige myndigheter mot senere betaling, ved at leverandøren gir kunden en frist for å betale fakturaen som er avtalt mellom partene, angitt på leverandørens faktura eller fastsatt ved lov.
- 3) Mange betalinger i handelstransaksjoner mellom markedsdeltakere eller mellom markedsdeltakere og offentlige myndigheter skjer senere enn det som er avtalt i kontrakten eller fastsatt i de alminnelige handelsvilkårene. Selv om varene er levert eller tjenestene er ytt, betales de tilhørende fakturaene lenge etter fristen. Forsinket betaling har negativ innvirkning på foretakenes likviditet og vanskeliggjør deres økonomiske forvaltning. Det påvirker også deres konkurransevne og lønnsomhet dersom kreditoren må skaffe ekstern finansiering på grunn av for-

sinket betaling. Risikoen for slike negative virkninger økes betydelig i økonomiske nedgangstider, når det er vanskeligere å oppnå finansiering.

- 4) Det er allerede blitt lettere å reise rettslige krav ved forsinket betaling gjennom rådsforordning (EF) nr. 44/2001 av 22. desember 2000 om domsmyndighet og om anerkjennelse og fullbyrding av dommer i sivilrettslige og handelsrettslige saker⁴, europaparlaments og rådsforordning (EF) nr. 805/2004 av 21. april 2004 om innføring av et europeisk tvangsfullbyrdsdokument for ubestridte krav⁵, europaparlaments og rådsforordning (EF) nr. 1896/2006 av 12. desember 2006 om innføring av en europeisk betalingsordre⁶ og europaparlaments og rådsforordning (EF) nr. 861/2007 av 11. juli 2007 om innføring av en europeisk småkravprosess⁷. For å bekjempe forsinkede betalinger i handelstransaksjoner er det imidlertid nødvendig å fastsette utfyllende bestemmelser.
- 5) Foretak bør være i stand til å drive handel i hele det indre marked på vilkår som sikrer at transaksjoner over landegrensene ikke medfører større risiko enn salg på hjemmemarkedet. Det vil føre til konkurransevridning dersom vesentlig ulike regler anvendes for transaksjoner på hjemmemarkedet og transaksjoner over landegrensene.
- 6) I sin melding av 25. juni 2008 med tittelen «Tenk smått først – En “Small Business Act” for Europa» understreket Kommisjonen at små og mellomstore foretak (SMBer) bør få lettere tilgang til finansiering og at det bør utvikles et lovgivnings og forretningsmiljø som fremmer rettidig betaling ved handelstransaksjoner. Det bør understrekes at

¹ EUT C 255 av 22.9.2010, s. 42.

² Europaparlamentsuttalelse av 20. oktober 2010 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 24. januar 2011.

³ EFT L 200 av 8.8.2000, s. 35.

⁴ EFT L 12 av 16.1.2001, s. 1.

⁵ EUT L 143 av 30.4.2004, s. 15.

⁶ EUT L 399 av 30.12.2006, s. 1.

⁷ EUT L 199 av 31.7.2007, s. 1.

offentlige myndigheter har et særlig ansvar i denne forbindelse. Kriteriene for definisjonen av SMBER er fastsatt ved kommisjonsforordning 2003/361/EF av 6. mai 2003 om definisjonen av svært små, små og mellomstore bedrifter⁸.

- 7) Et av de prioriterte tiltakene i kommisjonsmeldingen av 26. november 2008 med tittelen «Gjenopprettingsplan for europeisk økonomi» er å redusere den administrative byrden og å fremme entreprenørskap ved blant annet prinsipielt å sikre at fakturaer, herunder til SMBER, for levering av varer eller yting av tjenester, betales innen én måned for å minske likviditetsproblemene.
- 8) Dette direktivs virkeområde bør begrenses til betalinger som er vederlag for handelstransaksjoner. Dette direktiv bør ikke inneholde bestemmelser om transaksjoner med forbrukere, renter i forbindelse med andre betalinger, for eksempel betaling i henhold til lovgivningen om sjekker og vekslar, eller betaling som er kompensasjon for skade, herunder utbetaling fra forsikringsselskaper. Videre bør medlemsstatene kunne utelukke gjeld som er gjenstand for insolvensbehandling, herunder behandling med sikte på omstrukturering av gjeld.
- 9) Dette direktiv bør inneholde bestemmelser om alle handelstransaksjoner uavhengig av om de foretas mellom private eller offentlige foretak eller mellom foretak og offentlige myndigheter, ettersom offentlige myndigheter foretar et stort antall betalinger til foretak. Det bør derfor også inneholde bestemmelser om alle handelstransaksjoner mellom hovedleverandører og deres leverandører og underleverandører.
- 10) Det faktum at frie yrker er omfattet av dette direktiv, bør ikke medføre at medlemsstatene må behandle dem som foretak eller næringsdrivende for formål som ikke er omfattet av dette direktivs virkeområde.
- 11) Levering av varer og yting av tjenester mot vederlag som dette direktiv får anvendelse på, bør også omfatte utforming og utføring av offentlig arbeid og byggevirkksomhet samt bygg og anleggsarbeid.
- 12) Forsinket betaling utgjør et kontraktsbrudd som er blitt økonomisk attraktivt for debitorer i de fleste medlemsstater som følge av lave eller ingen renter på forsinkede betalinger og/eller langsomme inndrivelsesprose-

dyrer. En avgjørende kulturendring med sikte på å oppnå rettidig betaling, og der unntak fra retten til å kreve rente alltid bør anses som sterkt urimelige avtalevilkår eller praksiser, er nødvendig for å snu denne tendensen og bekjempe forsinket betaling. En slik endring bør også omfatte innføring av særskilte bestemmelser om betalingsfrister og om godtgjøring til kreditorer for påløpte kostnader, og blant annet om at unntaket fra retten til godtgjøring for inndrivelseskostnader bør anses som sterkt urimelig.

- 13) Det bør derfor innføres en bestemmelse om at avtalte frister for betaling mellom foretak som en hovedregel bør begrenses til 60 kalenderdager. Det kan imidlertid forekomme situasjoner der foretak trenger lengre betalingsfrist, for eksempel når foretak ønsker å gi kundene handelskreditt. Det bør derfor fortsatt være mulig for partene å inngå særskilt avtale om frister som overskrider 60 kalenderdager, likevel forutsatt at en slik forlengelse ikke er sterkt urimelig overfor kreditor.
- 14) Av hensyn til sammenhengen i Unionens regelverk bør definisjonen av «offentlige oppdragsgivere» i europaparlaments og rådsdirektiv 2004/17/EF av 31. mars 2004 om samordning av framgangsmåtene ved tildeling av kontrakter innenfor vann- og energiforsyning, transport og posttjenester⁹ og i europaparlaments og rådsdirektiv 2004/18/EF av 31. mars 2004 om samordning av framgangsmåtene ved tildeling av offentlige bygge- og anleggskontrakter, kontrakter om offentlige varekjøp og kontrakter om offentlige tjenesteytelser¹⁰ anvendes i dette direktiv.
- 15) Lovfestet forsinkelsesrente bør beregnes daglig som enkel rente i samsvar med rådsforordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 av 3. juni 1971 om fastsettelse av regler for frister, datoer og tidspunkter¹¹.
- 16) Dette direktiv bør ikke pålegge kreditorer å kreve forsinkelsesrente. I tilfelle av forsinket betaling bør dette direktiv gi kreditor mulighet til å kreve forsinkelsesrente uten foregående betalingspåminnelse eller annen lignende melding for å minne debitor på forpliktelsen til å betale.
- 17) Med hensyn til retten til å kreve forsinkelsesrente skal en debtors betaling anses som

⁸ EUT L 124 av 20.5.2003, s. 36.

⁹ EUT L 134 av 30.4.2004, s. 1.

¹⁰ EUT L 134 av 30.4.2004, s. 114.

¹¹ EFT L 124 av 8.6.1971, s. 1.

forsinket når kreditor ikke har det skyldige beløpet til rådighet på forfallsdatoen, forutsatt at sistnevnte har oppfylt sine juridiske og kontraktsmessige forpliktelser.

- 18) Fakturaer utløser betalingskrav og er viktige dokumenter i transaksjonsskjeden i forbindelse med levering av varer og yting av tjenester, blant annet for å fastsette betalingsfrister. For dette direktivs formål skal medlemsstatene fremme ordninger som skaper rettssikkerhet med hensyn til den nøyaktige dato for debtors mottakelse av fakturaer, herunder på området e-fakturerings, der mottakelsen av fakturaer kan generere elektronisk bevis og som dels er omfattet av bestemmelsene om fakturering i rådsdirektiv 2006/112/EF av 28. november 2006 om det felles merverdiavgiftssystem¹².
- 19) Rimelig godtgjøring til kreditorer for inndrivelseskostnader som påløper som følge av forsinket betaling, er nødvendig for å bekjempe forsinket betaling. Inndrivelseskostnadene bør også omfatte inndrivelse av administrasjonskostnader og godtgjøring for interne kostnader som påløper som følge av forsinket betaling, som dette direktiv bør fastsette et fast minstebeløp for, som kan kumuleres med renten for forsinket betaling. Godtgjøring i form av et fast beløp bør ha som mål å begrense administrasjonskostnadene og de interne kostnadene knyttet til inndrivelsen. Godtgjøring for inndrivelseskostnader bør fastsettes med forbehold for nasjonale bestemmelser som tillater en nasjonal domstol å tilkjenne kreditor godtgjøring for enhver tilleggsskade i forbindelse med debtors forsinkede betaling.
- 20) I tillegg til retten til å få betalt et fast beløp for å dekke interne inndrivelseskostnader, bør kreditor også ha rett til å få tilbakebetalt de andre inndrivelseskostnadene som påløper som følge av debtors forsinkede betaling. Slike kostnader bør særlig omfatte kostnader kreditor har i forbindelse med å engasjere en advokat eller et inkassobyrå.
- 21) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstatenes rett til å fastsette faste godtgjøringsbeløp for inndrivelseskostnader som er høyere og derfor gunstigere for kreditor, eller til å øke disse beløpene, blant annet for å ta hensyn til inflasjonen.
- 22) Dette direktiv bør ikke være til hinder for avbetaling eller delbetaling. Hver avbetaling

eller delbetaling bør imidlertid betales på de avtalte vilkår og være omfattet av reglene for forsinket betaling i dette direktiv.

- 23) Som hovedregel har offentlige myndigheter sikrere, mer forutsigbare og mer kontinuerlige inntektsstrømmer enn foretak. Mange offentlige myndigheter kan dessuten få finansiering på gunstigere vilkår enn foretak. Samtidig er offentlige myndigheter mindre avhengige enn foretak av å bygge opp stabile forretningsforbindelser for å nå sine mål. Offentlige myndigheters lange betalingsfrister og forsinkede betalinger for varer og tjenester påfører foretak uberettigede kostnader. Det bør derfor innføres særskilte regler for handelstransaksjoner som gjelder levering av varer og tjenester fra foretak til offentlige myndigheter, som særlig bør fastsette betalingsfrister som vanligvis ikke overstiger 30 kalenderdager, med mindre annet er uttrykkelig avtalt i kontrakten og er objektivt begrunnet i lys av kontraktens særlige art eller innhold, og ikke i noe tilfelle overstiger 60 kalenderdager.
- 24) Det bør imidlertid tas hensyn til den særskilte situasjonen for offentlige myndigheter som utøver økonomisk virksomhet av industriell eller kommersiell art ved å tilby varer eller tjenester på markedet som et offentlig foretak. For dette formål bør medlemsstatene på visse vilkår kunne forlenge den lovfestede betalingsfristen til høyst 60 kalenderdager.
- 25) En særskilt kilde til bekymring i forbindelse med forsinket betaling er situasjonen på helsetjenesteområdet i et stort antall medlemsstater. Helsetjenestene, som utgjør en grunnleggende del av Europas sosiale infrastruktur, blir ofte tvunget til å avstemme individuelle behov med de tilgjengelige økonomiske midler i takt med at Europas befolkning blir eldre, forventningene øker og legeviteneskapen gjør framskritt. Alle systemer må kunne takle den utfordring det er å prioritere helsetjenester slik at det oppnås likevekt mellom den enkelte pasients behov og de tilgjengelige økonomiske midler. Medlemsstatene bør derfor ha mulighet til å tillate offentlige foretak som yter helsetjenester, en viss fleksibilitet når det gjelder å oppfylle deres forpliktelser. For dette formål bør medlemsstatene på visse vilkår kunne forlenge den lovfestede betalingsfristen til høyst 60 kalenderdager. Medlemsstatene bør likevel gjøre alt de kan for å sikre at betalinger i helsetjeneste-

¹² EUT L 347 av 11.12.2006, s. 1.

tesektoren foretas innen de lovfestede betalingsfristene.

26) For ikke å sette oppnåelsen av målet i dette direktiv i fare bør medlemsstatene sikre at godkjennings- eller kontrollprosedyren for handelstransaksjoner som hovedregel ikke overskrider 30 kalenderdager. Det bør imidlertid tillates at godkjenningsprosedyren overskrider 30 kalenderdager, f.eks. i forbindelse med særlig komplekse kontrakter, når dette uttrykkelig er avtalt i kontrakten og i eventuelle anbudsvilkår, og forutsatt at det ikke er sterkt urimelig overfor kreditor.

27) Unionens institusjoner er i en situasjon som kan sammenlignes med situasjonen for de offentlige myndigheter i medlemsstatene når det gjelder finansiering og forretningsforbindelser. Rådsforordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 av 25. juni 2002 om finansreglementet som får anvendelse på De europeiske fellesskaps alminnelige budsjett¹³ fastsetter at kontroll, godkjenning og betaling av kostnader som Unionens institusjoner har, skal utføres innen de frister som er fastsatt i gjennomføringsreglene. Disse gjennomføringsreglene er for tiden fastsatt i kommisjonsforordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 av 23. desember 2002 om fastsettelse av nærmere regler for gjennomføringen av rådsforordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansreglementet som får anvendelse på De europeiske fellesskaps alminnelige budsjett¹⁴, og de angir under hvilke omstendigheter kreditorer som mottar forsinket betaling, har rett til å motta forsinkelsesrente. I forbindelse med den pågående gjennomgåelsen av disse forordningene bør det sikres at de lengste betalingsfristene for Unionens institusjoner tilpasses til de lovfestede fristene som gjelder for offentlige myndigheter i samsvar med dette direktiv.

28) Dette direktiv bør forby at avtalefriheten misbrukes til skade for kreditor. Et vilkår i en avtale eller en praksis knyttet til forfallsdato eller betalingsfrist, rentesats for forsinkelsesrente betaling eller godtgjøring for inndrivelseskostnader, som ikke kan rettfærdiggjøres på grunnlag av vilkårene som gjelder for kreditor, eller som hovedsakelig tjener det formål at debitor gis ytterligere likviditet på kreditors bekostning, kan derfor anses å

utgjøre slikt misbruk. For dette formål og i samsvar med det akademiske utkastet til felles referanseramme bør ethvert avtalevilkår eller enhver praksis som sterkt avviker fra god handelspraksis og er i strid med prinsippene om god tro og rettfærdig behandling, anses som urimelig overfor kreditor. Særlig bør et direkte unntak fra retten til å kreve renter alltid anses som sterkt urimelig, mens unntak fra retten til godtgjøring for inndrivelseskostnader bør antas å være klart urimelig. Dette direktiv berører ikke nasjonale bestemmelser om kontraktsinngåelse eller om gyldigheten av avtalevilkår som er urimelige overfor debitor.

29) I forbindelse med en styrket innsats for å hindre at avtalefriheten misbrukes til skade for kreditorer, bør organisasjoner som er offisielt anerkjent som representanter for foretak, og organisasjoner som har en legitim interesse i å representere foretak, kunne bringe saker inn for nasjonale domstoler eller administrasjonsorganer for å hindre fortsatt anvendelse av avtalevilkår eller praksiser som er sterkt urimelige overfor kreditor.

30) For å bidra til at dette direktivs mål nås, bør medlemsstatene fremme spredning av god praksis, herunder ved å oppmuntre til offentliggjøring av en liste over rettidige betalere.

31) Det er ønskelig å sikre at kreditorer kan gjøre gjeldende et eiendomsforbehold uten forskjellsbehandling i hele Unionen, forutsatt at eiendomsforbeholdet er gyldig i henhold til gjeldende nasjonale bestemmelser som skal anvendes på grunnlag av internasjonal privatrett.

32) Dette direktiv definerer bare begrepet «tvangsgrunnlag», men bør ikke regulere de ulike framgangsmåtene for tvangsfullbyrdelse av et slikt tvangsgrunnlag eller på hvilke vilkår tvangsfullbyrdelse av et slikt grunnlag kan stanses eller utsettes.

33) Konsekvensene av forsinket betaling kan virke avskrekkende bare dersom de følges opp med framgangsmåter for inndrivelse som er raske og effektive for kreditor. I samsvar med prinsippet om likebehandling i artikkel 18 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte bør disse framgangsmåtene være tilgjengelige for alle kreditorer som er etablert i Unionen.

34) For å gjøre det lettere å overholde bestemmelsene i dette direktiv bør medlemsstatene oppmuntre til bruk av mekling eller andre

¹³ EFT L 248 av 16.9.2002, s. 1.

¹⁴ EFT L 357 av 31.12.2002, s. 1.

former for alternativ tvisteløsning. I europa-parlaments- og rådsdirektiv 2008/52/EF av 21. mai 2008 om visse sider ved meklings- og sivilrettslige og handelsrettslige saker¹⁵ er det allerede fastsatt en ramme for meklingsordninger på unionsplan, særlig ved tverrnasjonale tvister, uten at det hindrer at det kan få anvendelse på interne meklingsordninger. Medlemsstatene bør også oppmuntre berørte parter til å utarbeide frivillige atferdsregler, særlig med sikte på å bidra til gjennomføringen av dette direktiv.

- 35) Det er nødvendig å sikre at framgangsmåtene for inndrivelse av ubestridte krav knyttet til forsinket betaling i handelstransaksjoner avsluttes raskt, herunder gjennom en hastesaksbehandling og uavhengig av gjeldens størrelse.
- 36) Ettersom målet for dette direktiv, som er å bekjempe forsinket betaling i det indre marked, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av målets omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette mål.
- 37) Plikten til å innarbeide dette direktiv i nasjonal lovgivning bør avgrenses til de bestemmelser som representerer en vesentlig endring sammenlignet med direktiv 2000/35/EF. Plikten til å innarbeide de bestemmelser som er uendret, følger av nevnte direktiv.
- 38) Dette direktiv berører ikke medlemsstatenes forpliktelser med hensyn til fristene for innarbeiding i nasjonal lovgivning og anvendelse av direktiv 2000/35/EF.
- 39) I samsvar med nr. 34 i den tverrinstitusjonelle avtalen om bedre regelverksutforming¹⁶ oppfordres medlemsstatene til i egen og Unionens interesse å utarbeide sine egne tabeller som så langt det er mulig viser sammenhengen mellom dette direktiv og tiltakene for innarbeiding i nasjonal lovgivning, og å offentliggjøre disse,

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Mål og virkeområde

1. Dette direktivs mål er å bekjempe forsinket betaling i handelstransaksjoner, for å sikre at det indre marked virker på tilfredsstillende måte, og dermed fremme konkurranseevnen til foretak, særlig SMBer.
2. Dette direktiv får anvendelse på alle betalinger som er vederlag for handelstransaksjoner.
3. Medlemsstatene kan utelukke gjeld som er gjenstand for insolvensbehandling innledet mot debitor, herunder behandling med sikte på omstrukturering av gjeld.

Artikkel 2

Definisjoner

I dette direktiv menes med:

- 1) «handelstransaksjoner» transaksjoner mellom foretak eller mellom foretak og offentlige myndigheter som fører til levering av varer eller yting av tjenester mot vederlag,
- 2) «offentlig myndighet» enhver offentlig oppdragsgiver som definert i artikkel 2 nr. 1 bokstav a) i direktiv 2004/17/EF og i artikkel 1 nr. 9 i direktiv 2004/18/EF, uavhengig av kontraktens gjenstand eller verdi,
- 3) «foretak» enhver organisasjon, unntatt en offentlig myndighet, som handler innenfor rammen av sin uavhengige yrkesmessige eller økonomiske virksomhet, også når virksomheten utøves av én enkelt person,
- 4) «forsinket betaling» betaling som ikke foretas innen den avtalefestede eller lovfestede betalingsfristen, og der vilkårene fastsatt i artikkel 3 nr. 1 eller i artikkel 4 nr. 1 er oppfylt,
- 5) «forsinkelsesrente» lovfestet forsinkelsesrente eller rente til en rentesats som er avtalt mellom foretak, med forbehold for artikkel 7,
- 6) «lovfestet forsinkelsesrente» enkel forsinkelsesrente til en rentesats som tilsvarer summen av referanserenten pluss minst åtte prosentpoeng,
- 7) «referanserente» enten
 - a) for en medlemsstat som har euro som sin valuta, enten
 - i) den rentesats som anvendes av Den europeiske sentralbank ved dens seneste viktigste refinansieringstransaksjoner, eller
 - ii) marginalrentesatsen som er resultatet av anbudsprosedyrer med variabel

¹⁵ EUT L 136 av 24.5.2008, s. 3.

¹⁶ EUT C 321 av 31.12.2003, s. 1.

- rente, for Den europeiske sentralbanks seneste viktigste refinansieringstransaksjoner,
- b) for en medlemsstat som ikke har euro som sin valuta, den tilsvarende renten som fastsettes av medlemsstatens sentralbank,
- 8) «utestående beløp» hovedstolen som skulle vært betalt innen den avtalefestede eller lovfestede betalingsfristen, herunder gjeldende skatter, toll, avgifter eller andre kostnader som angis på fakturaen eller et annet betalingskrav,
- 9) «eiendomsforbehold» en kontraktmessig avtale etter hvilken selgeren beholder eiendomsretten til varen inntil hele kjøpesummen er betalt,
- 10) «tvangsgrunnlag» enhver avgjørelse, dom eller pålegg om betaling utstedt av en domstol eller annen vedkommende myndighet, herunder slike som kan fullbyrdes på et foreløpig grunnlag, enten om omgående betaling eller delbetaling, som gir kreditor mulighet til å få kravet mot debitor innkrevd ved tvangsfullbyrdelse.

Artikkel 3

Transaksjoner mellom foretak

- Medlemsstatene skal sikre at kreditor i handelstransaksjoner mellom foretak har rett til forsinkelsesrente uten at purring er nødvendig, dersom følgende vilkår er oppfylt:
 - kreditor har oppfylt sine avtalefestede og lovfestede forpliktelser, og
 - kreditor har ikke mottatt det utestående beløpet ved forfall, med mindre debitor ikke er ansvarlig for forsinkelsen.
- Medlemsstatene skal sikre at den gjeldende referanserenten
 - for første halvdel av det aktuelle året er den renten som var gjeldende 1. januar samme år,
 - for andre halvdel av det aktuelle året er den renten som var gjeldende 1. juli samme år.
- Dersom vilkårene i nr. 1 er oppfylt, skal medlemsstatene sikre følgende:
 - at kreditor har rett til forsinkelsesrente fra og med dagen etter forfallsdatoen eller betalingsfristen som er fastsatt i avtalen,
 - dersom forfallsdatoen eller betalingsfristen ikke er fastsatt i avtalen, at kreditor har rett til forsinkelsesrente ved utløpet av en av følgende frister:

- 30 kalenderdager etter datoen da debitor mottar fakturaen eller et annet betalingskrav,
 - dersom det er usikkert når debitor mottar fakturaen eller et annet betalingskrav, 30 kalenderdager etter at varene eller tjenestene mottas,
 - dersom debitor mottar fakturaen eller et annet betalingskrav før varene eller tjenestene mottas, 30 kalenderdager etter at varene eller tjenestene mottas,
 - dersom det i avtalen eller ved lov er fastsatt en godkjennings- eller kontrollprosedyre som gjør det mulig å bekrefte at varene eller tjenestene er i samsvar med avtalen, og dersom debitor mottar fakturaen eller et annet betalingskrav før eller på samme dato som slik godkjenning eller kontroll finner sted, 30 kalenderdager etter denne sistnevnte datoen.
4. Dersom det er fastsatt en godkjennings- eller kontrollprosedyre for å bekrefte at varene eller tjenestene er i samsvar med kontrakten, skal medlemsstatene sikre at prosedyrens varighet er høyst 30 kalenderdager fra den dag varene eller tjenestene mottas, med mindre noe annet er uttrykkelig avtalt i kontrakten og forutsatt at det ikke er sterkt urimelig overfor kreditor i henhold til artikkel 7.
5. Medlemsstatene skal sikre at den fastsatte betalingsfristen i avtalen ikke overskrider 60 kalenderdager, med mindre noe annet er uttrykkelig avtalt i kontrakten og forutsatt at det ikke er sterkt urimelig overfor kreditor i henhold til artikkel 7.

Artikkel 4

Transaksjoner mellom foretak og offentlige myndigheter

- Medlemsstatene skal sikre at kreditor i handelstransaksjoner der debitor er en offentlig myndighet, ved utløpet av fristen fastsatt i nr. 3, 4 eller 6 har rett til lovfestet forsinkelsesrente uten at purring er nødvendig, dersom følgende vilkår er oppfylt:
 - kreditor har oppfylt sine avtalefestede og lovfestede forpliktelser, og
 - kreditor har ikke mottatt det utestående beløpet ved forfall, med mindre debitor ikke er ansvarlig for forsinkelsen.
- Medlemsstatene skal sikre at den gjeldende referanserenten

- a) for første halvdel av det aktuelle året er den renten som var gjeldende 1. januar samme år,
- b) for andre halvdel av det aktuelle året er den renten som var gjeldende 1. juli samme år.
3. Medlemsstatene skal i handelstransaksjoner der debitor er en offentlig myndighet, sikre at
 - a) betalingsfristen ikke overskrider noen av følgende frister:
 - i) 30 kalenderdager etter datoen da debitor mottar fakturaen eller et annet betalingskrav,
 - ii) dersom det er usikkert når debitor mottar fakturaen eller et annet betalingskrav, 30 kalenderdager etter at varene eller tjenestene mottas,
 - iii) dersom debitor mottar fakturaen eller et annet betalingskrav før varene eller tjenestene mottas, 30 kalenderdager etter at varene eller tjenestene mottas,
 - iv) dersom det i avtalen eller ved lov er fastsatt en godkjennings eller kontrollprosedyre som gjør det mulig å bekrefte at varene eller tjenestene er i samsvar med avtalen, og dersom debitor mottar fakturaen eller et annet betalingskrav før eller på samme dato som slik godkjenning eller kontroll finner sted, 30 kalenderdager etter denne sistnevnte datoen,
 - b) datoen for mottakelse av fakturaen er ikke gjenstand for en kontraktsmessig avtale mellom debitor og kreditor.
4. Medlemsstatene kan forlenge fristene nevnt i nr. 3 bokstav a) til høyst 60 kalenderdager for
 - a) enhver offentlig myndighet som utøver en økonomisk virksomhet av industriell eller kommersiell art ved å tilby varer eller tjenester på markedet, når det offentlige foretaket er underlagt innsynskravene fastsatt i kommisjonsdirektiv 2006/111/EF av 16. november 2006 om innsyn i medlemsstatenes økonomiske forbindelser med offentlige foretak samt om økonomisk innsyn i visse foretak¹⁷,
 - b) offentlige foretak som yter helsetjenester og som er behørig anerkjent for formålet.

Dersom en medlemsstat beslutter å forlenge fristene i samsvar med dette nummer, skal den sende en rapport om forlengelsen til Kommisjonen innen 16. mars 2018.

På grunnlag av denne rapporten skal Kommisjonen framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet som angir hvilke medlemsstater som har forlenget fristene i samsvar med dette nummer, idet det tas hensyn til virkningen på det indre markedes virkemåte, særlig på SMBer. Rapporten skal ledsages av eventuelle egnede forslag.

5. Medlemsstatene skal sikre at den lengste varigheten av en godkjennings- eller kontrollprosedyre som nevnt i nr. 3 bokstav a) iv) ikke overskrider 30 kalenderdager fra den dag varene eller tjenestene mottas, med mindre noe annet er uttrykkelig avtalt i kontrakten og eventuelle anbudsvilkår, og forutsatt at det ikke er sterkt urimelig overfor kreditor i henhold til artikkel 7.
6. Medlemsstatene skal sikre at betalingsfristen som fastsettes i avtalen, ikke overskrider fristene fastsatt i nr. 3, med mindre noe annet er avtalt i kontrakten og forutsatt at det er objektivt begrunnet i lys av avtalens særskilte art eller innhold, og ikke i noe tilfelle overskrider 60 kalenderdager.

Artikkel 5

Betalingsplaner

Dette direktiv berører ikke partenes mulighet til i samsvar med de relevante bestemmelser i gjeldende nasjonal lovgivning å inngå avtale om betalingsplaner for avbetalinger. I tilfeller der et avdrag ikke er betalt innen avtalt dato, skal renter og godtgjøring fastsatt i dette direktiv beregnes bare på grunnlag av de forfalte beløp.

Artikkel 6

Godtgjøring for inndrivelseskostnader

1. Medlemsstatene skal sikre at kreditor når forsinkelsesrente skal betales i handelstransaksjoner i samsvar med artikkel 3 eller 4, har rett til å motta fra debitor minst et fast beløp på 40 euro.
2. Medlemsstatene skal sikre at det faste beløpet nevnt i nr. 1 forfaller uten at purring er nødvendig og som godtgjøring for kreditors egne inndrivelseskostnader.
3. Kreditor skal i tillegg til det faste beløpet nevnt i nr. 1 ha rett til å motta en rimelig godtgjøring fra debitor for eventuelle inndrivelseskostnader som overskrider det faste beløpet og som påløper på grunn av debitors forsinkede betaling. Dette kan blant annet

¹⁷ EUT L 318 av 17.11.2006, s. 17.

omfatte utgifter til å engasjere en advokat eller et inkassobyrå.

Artikkel 7

Urimelige avtalevilkår og praksiser

1. Medlemsstatene skal fastsette at et avtalevilkår eller en praksis knyttet til forfallsdato eller betalingsfrist, rentesats for forsinkelsesrente eller godtgjøring for inndrivelseskostnader, enten ikke kan iverksettes eller fører til krav om skadeserstatning dersom det er sterkt urimelig overfor kreditor.

Når det fastslås om et avtalevilkår eller en praksis er sterkt urimelig overfor kreditor, som definert i første ledd, skal alle omstendigheter i saken vurderes, herunder

- a) ethvert sterkt avvik fra god handelspraksis, som er i strid med prinsippene om god tro og rettferdig behandling,
 - b) produktets eller tjenestens art, og
 - c) om debitor har en objektiv grunn til å fravike den lovfestede rentesatsen for forsinkelsesrenten, betalingsfristen nevnt i artikkel 3 nr. 5, artikkel 4 nr. 3 bokstav a), artikkel 4 nr. 4 og artikkel 4 nr. 6 eller det faste beløpet nevnt i artikkel 6 nr. 1.
2. Ved anvendelse av nr. 1 skal et avtalevilkår eller en praksis som utelukker forsinkelsesrente, anses som sterkt urimelig.
 3. Ved anvendelse av nr. 1 skal et avtalevilkår eller en praksis som utelukker godtgjøring for inndrivelseskostnader som nevnt i artikkel 6, antas å være sterkt urimelig.
 4. Medlemsstatene skal sikre at det i kreditorenes og konkurrentenes interesse finnes egnede og effektive midler for å hindre fortsatt bruk av avtalevilkår og praksiser som er sterkt urimelige i henhold til nr. 1.
 5. Midlene nevnt i nr. 4 skal omfatte bestemmelser om at organisasjoner som offisielt er anerkjent som representanter for foretak, eller organisasjoner som har en berettiget interesse i å representere foretak, kan bringe saker i samsvar med gjeldende nasjonal lovgivning inn for domstolene eller vedkommende administrasjonsorganer på grunnlag av at avtalevilkår eller praksiser er sterkt urimelige i henhold til nr. 1, slik at de kan anvende egnede og effektive midler for å hindre fortsatt bruk av dem.

Artikkel 8

Innsyn og bevisstgjøring

1. Medlemsstatene skal sikre innsyn når det gjelder de rettigheter og forpliktelser som følger av dette direktiv, herunder ved å offentliggjøre den gjeldende lovfestede forsinkelsesrenten.
2. Kommisjonen skal offentliggjøre på Internett nærmere opplysninger om de gjeldende lovfestede rentesatsene som får anvendelse i alle medlemsstatene ved forsinket betaling i handelstransaksjoner.
3. Medlemsstatene skal når det er hensiktsmessig, anvende fagtidsskrifter, reklamekampanjer eller andre egnede metoder for å øke bevisstheten blant foretak om rettsmidler ved forsinket betaling.
4. Medlemsstatene kan oppmuntre til opprettelse av kodekser for rettidig betaling som fastsetter klart definerte betalingsfrister og en egnet framgangsmåte for behandling av betalinger som er gjenstand for en tvist, eller eventuelle andre tiltak for å takle den viktige utfordringen som forsinket betaling er, og som kan bidra til å utvikle en kultur med rettidig betaling som støtter dette direktivs mål.

Artikkel 9

Eiendomsforbehold

1. Medlemsstatene skal i samsvar med gjeldende nasjonale bestemmelser som skal anvendes på grunnlag av internasjonal privatrett, fastsette at selgeren beholder retten til varer til full betaling er mottatt dersom en klausul om eiendomsforbehold er uttrykkelig avtalt mellom kjøper og selger før varene leveres.
2. Medlemsstatene kan vedta eller beholde bestemmelser om delbetalinger som debitor allerede har foretatt.

Artikkel 10

Framgangsmåter for inndrivelse av ubestridte krav

1. Medlemsstatene skal sikre at et tvangsgrunnlag vanligvis kan oppnås innen 90 kalenderdager etter kreditors inngivelse av stevning eller anmodning om rettsbehandling for en domstol eller annen vedkommende myndighet, herunder gjennom en hastesaksbehandling og uansett gjeldsbeløpets størrelse, forutsatt at gjelden eller

- aspekter ved framgangsmåten ikke bestrides. Medlemsstatene skal oppfylle denne forpliktelse i samsvar med sine respektive nasjonale lover og forskrifter.
2. Nasjonale lover og forskrifter skal anvendes på samme vilkår for alle kreditorer etablert i Unionen.
 3. Ved beregningen av perioden nevnt i nr. 1 skal følgende ikke inngå:
 - a) frister for forkynnelse av dokumenter,
 - b) eventuelle forsinkelser forårsaket av kreditor, for eksempel tid som kreves for å beriktige anmodninger.
 4. Denne artikkel berører ikke bestemmelsene i forordning (EF) nr. 1896/2006.

Artikkel 11

Rapportering

Kommisjonen skal innen 16. mars 2016 framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet om gjennomføringen av dette direktiv. Rapporten skal ledsages av eventuelle egnede forslag.

Artikkel 12

Innarbeiding i nasjonal lovgivning

1. Medlemsstatene skal innen 16. mars 2013 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme artikkel 18 og 10. De skal umiddelbart oversende Kommisjonen teksten til disse bestemmelsene.
Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. De skal også inneholde en erklæring om at henvisninger i gjeldende lover og forskrifter til det opphevede direktivet skal forstås som henvisninger til dette direktiv. Nærmere regler for henvisningen og for utformingen av erklæringen fastsettes av medlemsstatene.
2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige

bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

3. Medlemsstatene kan opprettholde eller vedta bestemmelser som er gunstigere for kreditor enn de bestemmelsene som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv.
4. Ved innarbeidingen av dette direktiv skal medlemsstatene avgjøre om de vil utelukke avtaler inngått før 16. mars 2013.

Artikkel 13

Oppheving

Direktiv 2000/35/EF oppheves med virkning fra 16. mars 2013, uten at det berører medlemsstatenes forpliktelser når det gjelder fristen for innarbeiding av direktivet i nasjonal lovgivning og anvendelsen av det. Det skal imidlertid fortsatt få anvendelse på avtaler som er inngått før nevnte dato og som dette direktiv ikke får anvendelse på i henhold til artikkel 12 nr. 4.

Henvisninger til det opphevede direktivet skal forstås som henvisninger til dette direktiv og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegget.

Artikkel 14

Ikrafttredelse

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 15

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg, 16. februar 2011.

For Europaparlamentet

J. BUZEK

President

For Rådet

MARTONYI J.

Formann

*Vedlegg***Sammenligningstabell**

Direktiv 2000/35/EF	Dette direktiv
–	Artikkel 1 nr. 1
Artikkel 1	Artikkel 1 nr. 2
Artikkel 2 nr. 1 første ledd	Artikkel 2 nr. 1
Artikkel 2 nr. 1 annet ledd	Artikkel 2 nr. 2
Artikkel 2 nr. 1 tredje ledd	Artikkel 2 nr. 3
Artikkel 2 nr. 2	Artikkel 2 nr. 4
–	Artikkel 2 nr. 5
–	Artikkel 2 nr. 6
–	Artikkel 2 nr. 7, innledende ord
–	Artikkel 2 nr. 8
Artikkel 2 nr. 3	Artikkel 2 nr. 9
Artikkel 2 nr. 4	Artikkel 2 nr. 7 bokstav a)
Artikkel 2 nr. 5	Artikkel 2 nr. 10
Artikkel 3 nr. 1 bokstav a)	Artikkel 3 nr. 3 bokstav a)
Artikkel 3 nr. 1 bokstav b), innledende ord	Artikkel 3 nr. 3 bokstav b), innledende ord
Artikkel 3 nr. 1 bokstav b) i)	Artikkel 3 nr. 3 bokstav b) i)
Artikkel 3 nr. 1 bokstav b) ii)	Artikkel 3 nr. 3 bokstav b) ii)
Artikkel 3 nr. 1 bokstav b) iii)	Artikkel 3 nr. 3 bokstav b) iii)
Artikkel 3 nr. 1 bokstav b) iv)	Artikkel 3 nr. 3 bokstav b) iv)
–	Artikkel 3 nr. 4
–	Artikkel 3 nr. 5
Artikkel 3 nr. 1 bokstav c)	Artikkel 3 nr. 1
Artikkel 3 nr. 1 bokstav d) første og tredje punktum	–
Artikkel 3 nr. 1 bokstav d) annet punktum	Artikkel 2 nr. 7 bokstav b)
–	Artikkel 3 nr. 2
–	Artikkel 4
–	Artikkel 5
–	Artikkel 6 nr. 1
–	Artikkel 6 nr. 2
Artikkel 3 nr. 1 bokstav e)	Artikkel 6 nr. 3
Artikkel 3 nr. 2	–
Artikkel 3 nr. 3	Artikkel 7 nr. 1

Samtykke til godkjenning av avgjerd i EØS-komiteen nr. 55/2012 av 30. mars 2012 om innlemming i EØS-avtalen av direktiv 2011/7/EU av 16. februar 2011 om kamp mot forseinka betaling ved handelstransaksjonar

Direktiv 2000/35/EF	Dette direktiv
–	Artikkel 7 nr. 2
–	Artikkel 7 nr. 3
Artikkel 3 nr. 4	Artikkel 7 nr. 4
Artikkel 3 nr. 5	Artikkel 7 nr. 5
–	Artikkel 8
Artikkel 4	Artikkel 9
Artikkel 5 nr. 1, 2 og 3	Artikkel 10 nr. 1, 2 og 3
Artikkel 5 nr. 4	–
–	Artikkel 10 nr. 4
–	Artikkel 11
Artikkel 6 nr. 1	–
–	Artikkel 12 nr. 1
Artikkel 6 nr. 2	Artikkel 12 nr. 3
Artikkel 6 nr. 3	Artikkel 1 nr. 3
Artikkel 6 nr. 4	Artikkel 12 nr. 2
Artikkel 6 nr. 5	–
–	Artikkel 12 nr. 4
–	Artikkel 13
Artikkel 7	Artikkel 14
Artikkel 8	Artikkel 15
–	Vedlegg